

Filatelisten let op uw zaak!

Op de veiling van NovioPost op 25 september kwam onder andere een kavel van drie Lindner-albums met een verzameling Olympische Spelen onder de hamer. Het werd ingezet voor € 30,-, maar omdat niemand erop bood, zakte veilingmeester Pierlo met de prijs naar € 25,-, waar ik het voor kocht. Niet omdat ik Olympische zegels verzamel, maar omdat ik de albums en de bladen erin voor mijn eigen

verzamelingen goed kan gebruiken en ze naar schatting een winkelwaarde van ruim € 250,- vertegenwoordigden. De zegels had ik niet meegerekend en dat was maar goed ook. Ik weet niet waarom er verder niemand in het kavel geïnteresseerd was, maar misschien lag dat wel juist aan die zegels en hadden aspirant-kopers dat al bekeken. Het is onbegrijpelijk wat de vorige eigenaar van de verzameling in die zegels heeft gezien, het was één grote zoi!! Van één der albums heb ik de gehele inhoud in de prullenbak gemikt, van het tweede bijna alles en van het derde ruim de helft. Bij elkaar ongeveer 85%! Daar

heb ik niet om getreurd; zoals ik al meldde, ging het mij alleen om de verpakking. Wat ik heb weggegooid waren allemaal plakplaatjes die de naam postzegel niet mogen dragen. En daarmee kom ik aan de kern van dit betoog.

Beste medefilatelisten, laat u toch niet verleiden tot de aankoop van mooie plaatjes uit de beruchte roofstaten Ajman, Fudjeira, Hadramouth (Qu'aiti), Arabische republiek Yemen, Mutawakelite Kingdom of Yemen, Kathiri (Seiyun), Manama, Ras-al-Khaima, Sharjah en Umm-al-Qiwain. Ze zaten bij honderdtallen in mijn drie albums en vol trots had de vorige eigenaar er nog prijskaartjes bij laten zitten met bedragen van nota bene 70 tot 90 Mark! De werkelijke waarde van

deze plaatjes is niet meer dan die van het papier waarop ze gedrukt zijn: enkele centen! Als u ze in de open haard gooit, hebben ze ten minste nog enige calorische waarde, al is ook die beperkt.

Hetzelfde geldt voor zogenaamde zegels uit landen als Afghanistan dat tussen '89 en '98 geen enkele zegel uitgaf, Dhufar, Equatoriaal Guinea, Eritrea, Nagaland, State of Oman, Paraguay in de jaren '67 tot '76, Redonda, Sahara en Westelijke Sahara, om er enkele te noemen. Die zijn vrijwel allemaal illegaal gedrukt en horen niet in een verzameling thuis. Let ook op vele 'zegels' van de laatste jaren uit Afrikaanse landen als Angola, Benin, Ivoorkust, Niger, Opper Volta, Rwanda (1999), Somalië (tenzij er 'Soomaaliya' op staat), Tanzania (ten dele) Tsjaad e.d. Daar zit veel uitschot tussen. Als u op de hoogte wilt komen van dergelijke illegale uitgiften raad ik u aan af en toe het internet op te gaan en de site www.askphil.org/d000.htm op te zoeken. Daar krijgt u informatie van de postadministraties zelf over illegale uitgiften met hun landsnaam erop. Berucht zijn ook de vele uitgiften onder de naam van voormalige Sovjetrepublieken die in werkelijkheid in het geheel geen zegels uitgeven of die niet bij de UPU zijn aangesloten. Hieronder volgt een overzichtje van die landen.

Landen met illegale uitgiften zijn:

Adygea

Altai

Amur

Antarctic Regions of the Russian Federation

Bashkortostan

Buryatia

Chuvashia

Dagestan

Evenkia

Franz Josef Land

Ingushetia

Ishkena

Jewish Autonomous Region

Kabard-Balkana

Kalmykia

Kamchatka

Karachay-Cherkessia

Karelia

Khakass Republic

Kolguev Island

Komi Republic

Koriakia

Kunashir Island

Kuril islands

Mari-El Republic

Mordovia

Nagorno Karabach

Naxcivan '97-'98 (= Azerbeidzjan)

North Ossetia

Novaya Zemla

Betrouwbare landen zijn:

Armenië

Azerbeidzjan

Belarus

Estland

Georgië

Kazachstan

Kirgizië

Letland

Litouwen

Moldavië

Oost-Timor

Rusland

Turkmenistan

Ukraine

Uzbekistan

Novosibirsk islands
Sakha (Yakutia)
Sakhalin Region
Spitsbergen Island
Tatarstan
Tschetschenië
Tuva
Udmurtia
Urais Republic.

Deze opsomming is niet volledig en geeft geen garantie!

Illegale en andere ongewenste uitgaven zijn vaak te herkennen aan de veelkleurige plaatjes, de slechte tekening of gewoon gekopieerde foto's en de mooie hoekstempels met meestal de naam van de hoofdstad op gegomde zegels. Die stempels zijn er tijdens het drukken al op gezet. Heel vaak betreft het plaatjes die tot populaire thema's horen. Desondanks blijft het lastig van alle nieuwe uitgaven de goede tussen de slechte te onderscheiden.

Al jaren wordt er tegen de illegale praktijken van drukkers en handelaars geprotesteerd, vrijwel zonder resultaat. Onder andere in het januarinummer van 2004 van ons maandblad 'Filatelie' is er uitgebreide informatie over gegeven. Enige jaren geleden ontwikkelde men een nummersysteem voor alle nieuwe zegels, het zogenaamde WADP-systeem, dat per 1-1-2002

ingevoerd zou worden. Ook daar is al vaker over geschreven. Ik merk er niets van en dat systeem kan ook niet werken. Het is misschien met heel 'veel moeite en medewerking van alle bij de UPU aangesloten postadministraties wel mogelijk om alle legaal uitgegeven zegels een eigen nummer te geven. Echter is het ondoenlijk om meteen bij uitgave van die nieuwe zegels de nummers mee te delen. Als u dus bij een handelaar nieuwe zegels koopt, zal er geen nummer bij staan en weet u nog niet of u een kat in de zak koopt. Tegen de tijd dat u een (nieuwe) WADP-lijst onder ogen krijgt, zijn de illegale zegels allang verkocht, hebben de fraudeurs de winst al binnen en zit u met de troep.

Mijn persoonlijke strijdwijze is handelaars die rommel in hun stockboeken te koop aanbieden er duidelijk op te wijzen dat ze aan illegale praktijken meedoen. Dat levert wel eens lelijke gezichten op, maar dat laat me koud. Overigens is het me nog niet gelukt een handelaar zijn rotzooi te laten weggooiden. Vaak krijg ik te horen 'dat ze wel in de Yvert of de Michel staan'. Ja, maar kijk maar eens goed, met kleine

letters en dat zijn juist de illegale zegels. Als ik soms jonge kinderen met hun ouders in stockboeken zie neuzen en merk dat ze van plan zijn van hun zakgeld illegale plakplaatjes te kopen, waarschuw ik ze zo luid en duidelijk, dat de handelaar en de omstanders goed merken dat het hier om zwendel gaat. Ook dat wordt me niet altijd in dank afgenomen.

Eigenlijk zou ik het volgende plan willen voorstellen. Als een klant een handelaar erop betrapt dat hij in zijn stand illegale waren aanbiedt, zou hij dat moeten melden bij de organisatie en zou die een officiële waarschuwing moeten uitdelen. Een groene kaart. Die wordt gepubliceerd in het maandblad. Bij een herhaling van zo'n overtreding zou de handelaar een gele kaart moeten krijgen, die niet alleen wordt gepubliceerd, maar tevens op de stand zichtbaar wordt aangebracht, zodat potentiële klanten gewaarschuwd worden. Bij een derde overtreding wordt de handelaar voortaan niet meer op officiële beurzen toegelaten. Wellicht krabt zo'n handelaar dan toch eens achter zijn oren, laat de vuilnis voortaan thuis en neemt die zelf ook niet meer van zijn leveranciers af. Die blijven dan met hun voorraden zitten en zullen zich misschien ook gaan bedenken. Uiteraard moeten handelaren in de gelegenheid gesteld worden hun leven te beteren en hun straffen kwijtgescholden te krijgen, maar dat zijn details die nader geregeld kunnen worden. Ik zou wel eens een discussie op gang willen brengen over dit onderwerp. Ik ben zeer benieuwd wat anderen van mijn standpunt vinden. Misschien kunnen we in onze eigen vereniging beginnen met het zuiveren van de bestanden.

Overigens vond ik tussen het uitschot in de drie gekochte albums er zowaar ook enkele die ik nog niet in mijn verzameling met ontwerpfouten had. Ik laat er een zien van Opper Volta die nog net tot officiële uitgaven hoort. De Duitse Ulrike Meyfarth is hier bezig met een wel erg moeilijk atletiekonderdeel, waarop zij de gouden medaille behaalde in München 1972. Kunt u ontdekken om welke sporttak het gaat?

H. van Zutphen

Naschrift Redactie

Iedereen moet zelf weten wat hij wel of niet verzameld. In dit artikel staat de persoonlijke mening van de auteur daarover. Het is interessant in hoeverre andere verzamelaars deze mening delen en of er steun verleend moet worden aan het voorgestelde plan. De redactie vindt dat de discussie hierover gevoerd moet worden tussen de leden en niet via Noviposta.